

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Hosekræmmeren (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388534096/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

re Gud! saae De ikke vor Datter?» «Jo!» svarede jeg, »hun forekom mig lidt aparte → «— Hun er reent afsindig» sagde hun, bristende i Graad, »vi maae holde et Menneske bare for at passe paa hende, og hun kan heller ikke tage sig stort Andet for; hun skulde rigtig nok fare med at spinde og binde lidt, men det har intet Skrid, for hun maae løbe med hende vel de sexten Gange om Dagen, naar hun kommer i Tanker om Esben → «— Hvor er Esben?» afbrød jeg: »I Guds Rige!» svarte hun, »saa De har ikke spurgt det? Ja Gud naade os! han fik en ynkelig Død; saadan en Elendighed har der aldrig Nogen hørt — De maae ikke være storagtig; spiis og drik, mens De lyster! — ja saamænd! jeg har gaaet Noget igjennem, siden De var her sidst. Tidene ere ogsaa besværlige: med Hoserne er det forbi, og vi skal holde Fremmede til at see efter Alting.» Da jeg mærkede, at hendes Sorg over det Forbigangne, blandet med Omsorg for det Nærværende, ikke var større, end at hun jo vel vilde udtolde at fortælle mig hendes Gjenvordigheder, bad jeg hende derom. Hun føjede mig vilig i min Begjering, og gav mig en Beretning, som jeg — med Udeladelse af uvedkommende Indblandinger — vil levere saa godt jeg fornaaer i Fortællerindens egen simple og enfoldige Stiil.

»Vi og Kjeld Esbensen» — begyndte hun, efter at have trukket en Stol hen til Bordet, sat sig paa Sannene, og lavet sit Strikketøj tilrette — »har været Naboer, siden jeg kom i Gaarden. Kjelds Esben og vores Cecil bleve gode Venner, inden Nogen vidste det. Vor Mand var ikke meget glad, og jeg ikke heller, for Esben havde ikke stort, og hans Fader slet Intet. Men vi tænkte alligevel, at Tøsen skulde have været klogere, end at lægge sig efter saadan en grøn Dreng. Han løb rigtig nok omkring med lidt Hoser, og tjente et Par Skilling; men hvorlangt skulde det række? Saa kom de og bejlede: vor Mand sagde nej — som ikke sært var — og dermed drog Esben ad Holsteen til. Vi fornam nok, at Cecil blev lidt tungsindig; men det kjerte vi os ikke efter; »hun glemmer ham vel» sa'e vor Mand, »naar den Rette kommer.» Det varede heller ikke længe inden Mads Egelund — jeg veed ikke, om De kjender ham? han boer ellers et Par Miil herfra, han kom, og bejlede med en gjeldfri Gaard og tre tusind Daler paa Rente. Det kunde nok gaae an. Michel sagde straks Ja; men Cecil — Gud bedre! hun sagde Nej. Saa blev Manden vred, og holdt Huus med hende. Jeg syntes nok, han var for haard; men den salig Mand vilde helst raade sig selv; og derfor gik ogsaa han og Madses Fader til Præ-

sten og lod lyse. Det gik godt to Søndage; men den tredie, da han sagde: »Haver Nogen Noget derimod at sige,« rejste Cecil sig i Stolen, og raabte: »Det har jeg; der er lyst tre Gange for mig og Esben i Paradiis.« Jeg tyssede paa hende; men det var for siide: ethvert Menneske i Kirken havde hørt det, og saae hen til vor Stol – vi overgik jo en stor Sikam! – Endnu tænkte jeg ikke endda paa, at hun var gaaet fra Forstanden; men inden Præsten var kommen ned af Prækestolen, begyndte hun igjen at remse op om Esben og Paradiis, om Brudekjole og Brudeseng, og hist op og her ned, det Første var det Sidste, og det Sidste det Første. – Vi maatte med hende ud af Kirken. Salig Michel skjændte vel paa hende, og sagde: at det var hendes Skjelmstykker; ja Gud hjælpe os for Skjelmstykker! Det var hendes ramme Alvor; taabelig var hun og taabelig blev hun.»

Her lod Fortællerinden Bindehosen synke i Skjødets, tog Uldnøglet fra den venstre Skulder, drejede det nogle Gange og bekikkede det paa alle Sider. Men hendes Tanker vare andensteds henne: efter et Par Minuters Ophold trykkede hun Nøglet ind imod begge Øjnene, hang det atter paa sin Hægte, og satte Strikkepindene i hurtig Bevægelse, idet hun saaledes sammenknyttede den sørgelige Begivenheds afrevne Traad.

»Al hendes Tale gik ud paa, at hun var død og kommen i Paradiis, og der skulde hun giftes med Esben, saasomt han ogsaa var død; og det blev hun ved med baade Nætter og lyse Dage. Salig Michel fornam da, hvordan det hang sammen: »Det er Guds Gjerning« sagde han »hans Villie kan Ingen modstaae;« men det gik ham nær alligevel, og jeg veed nok, hvormangen god Time jeg har lagt i min Seng og grædt, naar alle de Andre vare til Ro. Sommetider kom det mig for, det havde været bedre, om de to unge Folk vare komne sammen: »kan hærde sig« sagde vor Mand; »men det skulde nu ikke være.«

»I det første Par Maaneder var hun slem uregjerlig og vi døjede Haardhed med hende; siden faldt hun noget til Rolighed, snakkede kun lidt; men sukke og græd alt imellem. Ingen Ting vilde hun bestille, for »i Himmerig« sagde hun »der er det Helligdag hver Dag.«

»Saadan gik der saavel et halvt Aar hen; og det var for det meste dobbelt saa længe siden Esben var draget ud i Sønden, og Ingen havde spurgt Noget fra ham hverken Godt eller Ondt. Da hændte det sig en Dag allerbedst som vi sad her, salig Michel og Cecil og jeg, at Esben treen ind ad Døren. Han var kommen lige fra Rejsen, havde ikke